

Harper Lin

Moord op chic

DEEL 6 IN DE SERIE CODENAAM:
PENSIONADO

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

Zo'n prachtig mes, het was doodzonde.

Het was van puur zilver, met zo'n fraai versierd heft vol ingewikkelde krullen, cannelures en bloempatronen, waardoor het wel een barok meesterwerk leek. Zelfs op de chicste tafel zou het een sieraad zijn geweest.

Maar dat was het niet in de rug van een dikke oude dronkaard.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: 1 meter 62,5. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover-surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan huidige status: na een van de hoogtepunten van mijn leven verveel ik me weer een ongeluk.

Tenminste, totdat dat mes werd verruïneerd.

Misschien moet ik je even bijpraten.

Een paar dagen eerder, de dikke dronkaard leefde nog, werd het zilveren mes nog gebruikt om in schepsels te snijden die zich lager in de voedselketen bevonden, en ik zat met mijn vriend Octavian aan de lunch.

We zaten in het Tic Toc Café, een van Cheervilles populaire – en ergerlijke – lunchrooms. Populair omdat ze er flensjes bakten waar je een moord voor zou doen, ergerlijk omdat de muren volhingen met allerlei soorten klokken: antieke gietijzeren klokken van oude spoorwegstations, koekoeksklokken en ook ouderwetse staande klokken, je kon het zo gek niet bedenken. Die waren allemaal zo aan het tikken en tokken dat wij harder moesten praten om ons verstaanbaar te maken. Als het niet vanwege die flensjes was – en

een stuk kwarktaart, waarvan ik mijn huisarts nooit zal vertellen dat ik daar ook van zat te smullen – zou ik hier nooit komen.

Octavian was natuurlijk een extra cadeautje. Hij is een zwierige gentleman van mijn leeftijd, goed verzorgd – bijna altijd in colbert met stropdas, meestal in zomerse kleuren, welk seizoen het ook is – met een vriendelijk voorkomen en een beter gebit dan vele mannen die half zo oud waren als hij. Hij is nu sinds een paar maanden mijn vriend.

Ja, een stel van zeventig dat verkering heeft. Verbaasd? Dat zou je niet moeten zijn. We hebben allebei onze dierbare partner verloren, zijn beiden door een zwarte periode van rouw, eenzaamheid en wanhoop gegaan, zijn allebei weer overeind gekrabbeld en hebben ons leven weer opgepakt. Hoe cruciaal was dat! Als je aan de verkeerde kant van je pensioen zit, is opgeven het ergste wat je kunt doen. Door mijn training bij de CIA heb ik geleerd nooit op te geven. Octavian heeft het door vredigere middelen geleerd, maar hij heeft het wel geleerd. De man bezit heel wat innerlijke kracht.

‘Heerlijke flensjes,’ zei Octavian, en hij nam nog een hap. ‘Even zoet als jij bent, liefje.’

‘Doe niet zo mal,’ zei ik, giechelend als een schoolmeid. Die uitwerking had hij op me.

‘Wat doe je vrijdagavond?’ vroeg hij.

‘Op dit moment heb ik geen plannen.’

‘Heb je zin om mee te gaan naar een formeel diner? Het is een liefdadigheidsbijeenkomst voor de kinderafdeling in het ziekenhuis van Cheerville. Ik ga elk jaar.’

‘Nou, dat lijkt me een goed doel.’

‘Dat is het ook,’ zei hij knikkend, ‘en het wordt nogal een spektakel. Formele kleding, heerlijk eten, modeshow, liefdadigheidsveiling. De hele mikmak. Ik trakteer.’

‘Als het voor een goed doel is, hoeft je voor mij niet te betalen, hoor.’

‘Het is anders wel vijfhonderd dollar per couvert.’

Ik knipperde met mijn ogen en haalde mijn schouders op. Ik had net een belachelijke hoeveelheid geld verdiend met een klein rolletje in een film. Ik had en passant de ster gered van een paar moordaanslagen, wat wellicht had geholpen bij de hoogte van mijn beloning. ‘Maakt me niet uit,’ zei ik.

Hij wees met zijn vork naar me. ‘O ja, kleine rijke stinkerd. Ik heb het je nog steeds niet vergeven dat je met Cliff Armstrong hebt gespeeld.’

Ik slaakte onwillekeurig een hopeloos verliefde zucht. Niet erg beleefd in het bijzijn van je vriend. Iedere vrouw in het land viel in zwijm voor die actieheld, wat ook gold voor iedere gay man. En iedere heteroman – waar Octavian trouwens ook onder viel – keek naar hem op als de verpersoonlijking van mannelijke moed.

‘Hmf,’ voegde Octavian eraan toe.

‘Wat een droom,’ zei ik alleen maar. Het was niet mijn bedoeling geweest om dat hardop te zeggen.

‘Oké, dan betalen we ieder voor zich.’

Dat was de enige keer dat het feit dat ik verkikkerd was op een filmster me vijfhonderd dollar kostte.

Dus die vrijdag trok ik een mooie rode jurk aan – niet beseffend dat die kleur maar al te toepasselijk voor de gelegenheid bleek – een paar bijpassende schoenen, wat parels en een gouden horloge. Ik doste me zelden zo uit. In mijn jongere jaren droeg ik liever een T-shirt en spijkerbroek of, als ik op missie was, gevechtslaarzen en camouflagekleding. Maar als het moest, kon ik er heel mooi uitzien.

Octavian wist me echter te overtreffen. Hij kwam me in een onberispelijke smoking thuis ophalen.

Die smoking werd wat minder onberispelijk toen ik de deur voor hem opende.

Dandelion, mijn cyperse kat, schoot van onder de bank tevoorschijn, vloog als een harige kleine meteor de woonkamer door en klemde zich aan Octavians been vast.

Ik pelde haar klauw voor klauw los, waarbij er kleine gaatjes en nogal wat kattenharen achterbleven.

‘O jee,’ zei ik.

‘Maakt niet uit. Het is een huurding.’

‘Dat is nog erger! Dan krijg je je borg niet terug.’

‘Verdraaid,’ zei Octavian. Daar had hij niet aan gedacht.

Dandelion vocht in mijn handen en probeerde zich aan mijn jurk vast te klauwen. De rode kleur werkte op haar als een rode lap op een stier. Misschien dacht ze zelfs dat ze een Spaanse stier was. Ze wist duidelijk niet waar de meeste Spaanse stieren eindigden.

We ontsnapten uit mijn huis voordat Dandelion nog meer schade kon aanrichten en reden met Octavians auto naar de Cheerville Country Club.

Ik was daar nog nooit binnen geweest en Octavian was ook geen lid. Hij had in zijn jongere jaren goed geboerd op de aandelenmarkt en zou zeker welkom zijn geweest, maar hij zei dat het publiek daar hem niet aanstond.

‘Te kakkineus,’ zei hij, toen we een lange ronde oprit op reden naar iets wat eruitzag als een plantage uit een film over de Burgeroorlog. ‘Ik zoek liever het gezelschap van echte mensen. Die zijn boeiender.’

‘Wees voorzichtig met wat je wenst,’ zei ik.

We lachten. Afgezien van de politiecommissaris was Octavian de enige in de stad die wist dat ik voor de CIA had gewerkt. Ik was niet van plan geweest om het hem te vertellen, maar toen ik door een stel gangsters werd gekidnapt en in een minionderzeeër werd meegenomen, was hij gaan vermoeden dat ik wel wat meer was dan een lief oud dametje dat haar kat en kleinzoon aanbad.

Ik kwam er bovendien achter dat hij ook wel wat meer was dan een vriendelijke gepensioneerde zakenman die nog een sprankje leven in zich had. Hij had alle schietpartijen opmerkelijk goed doorstaan en er zelfs voor gezorgd dat de politie ons kwam redden.

We reden naar de ingang, waar we achter een rij auto's aansloten

die veel duurder waren dan die van Octavian. Algauw kwam een jongeman in een wit sportjasje met het logo van de countryclub ons verwelkomen. Hij vroeg ons uit te stappen en zette de auto voor Octavian weg.

Octavian nam me bij de elleboog, we beklommen de stenen trap en liepen met de stroom mensen mee langs de pilaren en door de brede voordeur. Iedereen was op chic: de heren in smoking of jacquet, de dames in avondkleding. Ik rook dure parfums en kostbare reukwaters en bespeurde een mengeling van oud en nieuw geld.

We liepen over een rood pluchen tapijt naar een reusachtige eetzaal met een gewelfd plafond en met bladgoud versierde pilaren. We controleerden onze kaartjes om te kijken waar onze plaatsen waren en ontdekten dat we achterin moesten zijn.

‘O, nou ja,’ zei Octavian schouderophalend. ‘We hebben ook maar vijfhonderd dollar per persoon betaald.’

‘Maar?’

‘Hoe meer je betaalt, hoe beter de plaats.’

We gingen zitten. Bij elke plaats lag een programma. Ik las het door en zag dat er een kinderkoor zou optreden, een plaatselijke komiek, het brandweerkoor – kalm aan, mijn hartje – en er was een modeshow. Het menu bood een keus tussen vlees en vegetarisch. Vijfhonderd ballen en je kon niet eens uit een volledig menu kiezen?

Octavian boog zich naar me toe. ‘Toen ik nog in de stad woonde, doneerde ik altijd aan het Metropolitan Children’s Hospital. Je kunt je wel voorstellen dat hun geldinzamelingsacties nog groter waren. We gingen daar ook met de kinderen naar buiten, althans, met degenen die daartoe in staat waren. Naar de dierentuin, dat soort dingen. Voor de kinderen die te ziek waren, huurden we goochelaars en clowns in om op de afdeling op te treden.’

‘Zo te merken ligt de zaak je wel na aan het hart.’

Er trok een schaduw over Octavians gezicht. ‘Ja. Mijn hele leven al. Op school zat er een knul bij mij in de klas, Charley Rains, die

leukemie kreeg en eraan is overleden.’

‘O jee. Hoe oud was hij?’

‘Veertien.’

Ik legde een hand op de zijne. Het was duidelijk dat hem dat in zijn jeugd heel erg had geraakt en dat het hem nog steeds raakte als hij eraan terugdacht. In mijn werk had ik veel te maken gehad met de dood, die altijd al lelijk was, maar de dood van een kind was nog lelijker.

Voordat ik iets kon zeggen nam er een ander stel aan tafel plaats. De man droeg een voor de gelegenheid veel te opzichtig en goedkoop geel geruit pak, de vrouw was gekleed in een al even opzichtige en goedkope jurk, en had veel te veel make-up op. Beiden waren van middelbare leeftijd en behangen met sieraden die er duur maar smakeloos uitzagen.

En toen herkende ik ze.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Jullie zijn...’

Beiden staken hun hand uit om me de hand te schudden.

‘Peter en Penny Price, de tweedehandsautokoning en -koningin!’ zeiden ze in koor.

Ze adverteerden laat op de avond met smakeloze lokale televisiereclames. Ik was nooit op hun terrein met tweedehandsauto’s geweest, maar had het wel een paar keer gezien: een reusachtig terrein naast de snelweg waar wel honderden voertuigen stonden. En als ik mocht afgaan op de smaragden en robijnen die tijdens het handenschudden langs mijn vingers schaaften, had de handel in tweedehandsauto’s hun geen windeieren gelegd.

Ze trokken hun handen terug en staken ze nogmaals uit, nu met hun visitekaartje. Ik had niet gezien dat ze de kaartjes uit hun zak of tas hadden gepakt. Die waren er gewoon opeens. Een fraaie handbeweging. Peter gaf mij een kaartje en Penny bood Octavian er een aan. We wisselden een blik en pakten de kaartjes aan, niet wetend wat we anders moesten doen.

‘Goed onthouden,’ zei Peter, ‘de prijs is altijd laag...’

...als je zakendoet met een Price!' zei Penny, de zin afmakend.

Het was hun reclameslogan. Beiden glimlachten ons met een paar flitsende tanden toe. Automatisch flitste Octavian met die van hem terug. Zijn tanden waren niet perfect, maar ongelooflijk wit en recht voor zijn leeftijd. En meer nog, ze waren echt.

Octavian: één. Tweedehandsautohandelaar: nul.

Goddank hoefden we niet verder te praten want er kwam een ander stel aan onze tafel zitten, dat prompt op dezelfde behandeling werd getrakteerd. De man, die de smetteloos schone handen had van een of ander medisch beroep, zei per ongeluk dat hij hun reclames leuk vond. Daarmee werd hij doelwit van een meedogenloos verkooppraatje.

Zij werden op hun beurt weer gered door de ceremoniemeester van de avond, die achter een kathedor op het podium ging staan om ons allemaal te verwelkomen. De lichten werden gedimd en obers begonnen drankjes te serveren en onze bestelling op te nemen.

Er volgde een saaie en schijnbaar eindeloze speech van de ceremoniemeester, die ook voorzitter van de countryclub was. De man was dan misschien heel succesvol geweest in welke carrière ook voordat hij na zijn pensionering een countryclub ging runnen, maar hij was geen begenadigd spreker. Nadat hij ons gedurende vijf minuten had verteld hoe broodnodig het was om zieke kinderen te helpen, alsof we dat niet al wisten, begon hij met golfgrap-pen.

Golfgrap-pen.

Sorry aan iedereen die van golf houdt, maar als er iets is wat ik saaier vind dan golf, dan zijn het wel mannen die over golf praten. Ik kijk nog liever naar mijn kleinzoon als hij videogames speelt. Ik doe nog liever de afwas. Ik ga nog liever naar het toilet.

Het toilet! Ah, de veilige haven voor vrouwen die een saai man-nengesprek wilden ontvluchten. Dus dat deed ik. Ik moest naar het toilet. Daar kon ik schuilen totdat de golfgrap-pen voorbij wa-

ren. Vrouwen konden uren in het toilet doorbrengen en mannen vroegen nooit wat ze daar deden. We noemden dat een vrouwelijk voorrecht.

‘Ik moet naar het toilet,’ fluisterde ik tegen Octavian.

‘Bofkont,’ gromde hij. ‘Die golfgrappen gaan eindeloos door.’

Ik stond op.

Penny Price deed hetzelfde. ‘Ik moet ook,’ fluisterde ze.

O, nou ja. Ik veronderstelde dat ik niet kon ontkomen aan een vervelend vrouwengesprek. Maar zij had tenminste net zo’n hekel aan golf als ik.

We liepen stilletjes naar achteren, voor zover je met hoge hakken stilletjes kon lopen. Een van de obers, die vermoedde wat we wilden gaan doen, wees ons een gang. Een kleine groep vrouwen was daar al naartoe op weg. Ik keek achterom en zag dat nog meer vrouwen op dit idee waren gekomen.

Ik betwijfelde of het de spreker iets kon schelen, aangenomen dat hij het in de gaten had. De golfgrappen waren trouwens toch niet voor ons bestemd.

Het damestoilet was aan het eind van een lange gang, voorbij de garderobe en het herentoilet.

‘We hebben geluk,’ zei Penny. ‘Er staat al een rij.’

Inderdaad. Dat betekende dat we langer bij de speech weg konden blijven. Misschien zou tegen de tijd dat we terug waren het kinderkoor aan het zingen zijn en stond er al wat eten op tafel.

Penny begon opgewekt met die gewiekste handbeweging van haar aan alle mensen in de rij visitekaartjes uit te delen en bood iedereen die bij de geldinzameling aanwezig was korting aan. Alsof iemand die vijfhonderd dollar voor een liefdadigheidsdiner had neergeteld een tweedehandsauto zou kopen.

Penny droeg een mouwloze jurk, waardoor de goocheltruc dubbel zoveel indruk maakte. Ik moest een paar keer kijken hoe ze het deed voordat ik de truc doorhad. Ze schudde iemand de hand, waardoor de ander de ogen opsloeg om oogcontact te maken of

de ogen neersloeg om naar de hand te kijken, vervolgens boog ze iets naar achteren, zei iets en maakte tegelijkertijd een gebaar boven haar hoofd. Daardoor werd de blik omhoog getrokken. Dan boog ze zich weer naar voren, waardoor de persoon automatisch oogcontact maakte.

Op dat moment bracht ze haar hand omlaag, schoof een kaartje uit een onopvallend zijvakje van haar tas, draaide haar hand om het kaartje te verbergen en het vervolgens met een zwierig gebaar tevoorschijn te toveren. De laatste keer dat haar doelwit naar haar hand had gekeken, was die open boven haar hoofd geweest, dus ze schrokken even doordat het kaartje naar hun idee uit het niets opdook.

Behoorlijk indrukwekkend. Er zat meer achter Peter en Penny Price dan blingbling en wervende verkooppraatjes.

Ook in het herentoilet was er meer aan de hand dan op het oog het geval leek. Het was jammer dat ik meer op de hand van mijn metgezel lette dan op die deur.

Want net toen Penny een volgend onwillig slachtoffer op haar foefje wilde trakteren, rende er een man uit het herentoilet, zijn riem los, zijn overhemd half uit zijn broek, terwijl er uit de achterkant ervan een sliert toiletpapier stak die als een lange staart achter hem aan zwierde.

‘Help!’ schreeuwde hij. ‘Er is iemand vermoord!’

‘Daar gaan we weer,’ mompelde ik. ‘Vijfhonderd ballen voor een maaltijd en ik krijg niet eens de kans om hem te verorberen.’

Verschenen in de serie Codenaam: Pensionado van Harper Lin:

Een giftige pen
Een dodelijke gok
Een mes in de rug
De naakte waarheid
Het perfecte shot
Moord op chic

E-book mei 2024

Dit is het zesde deel in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny Gets Fancy*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2019 by Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7429 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7430 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.